

Ik word wakker van de hitte. En van de pijn. Ik lig op mijn rug, zweet parelt tussen mijn borsten, op mijn buik, in de plooien van mijn hals. Mijn hoofd bonst zo hard dat ik er misselijk van word.

Waarom is het zo godsgruwelijk heet in het appartement?

Ik duw het laken van me af en probeer weer te gaan slapen. Dat lukt bijna, ik glij naar de rand van de vergetelheid, maar ineens dringt er iets tot me door.

De stilte.

De gebruikelijke kakofonie van de East Village in New York, het onophoudelijke getoeter, de sirenes, het lage gebrom van vliegtuigen die naar JFK of La Guardia gaan: al die geluiden zijn verstomd. Het is griezelig stil. Het enige wat ik hoor is het keboem-keboem-keboem van mijn hart.

Wat is er in hemelsnaam...?

Ik ga rechtop zitten en wacht tot mijn ogen zich scherpstellen. Mijn hart bonst nu sneller, meer in galop dan op een drafje. Om me heen zie ik niets van de puinhoop die ik van de logeerkamer van mijn oom heb gemaakt, de verschillende stapeltjes boeken, de op de grond gegooide kleren, de rondslingerende tijdschriften en onafgewassen kopjes en borden. Geen spoor van de IKEA-meubels en de bijpassende ladekast, de barokke spiegel die Dan voor het gat in het pleisterwerk had gehangen, de foielelijke groene schaal die hij op een vlooiemarkt aan Columbus Avenue op de kop had getikt en die we gebruikten om kleingeld en sleutels te stallen.

Het smalle bed in deze kamer staat tussen gewitte muren. Aan één kant een raam, dat op een kiertje staat; het dunne crèmekleurige gordijn bolt op in de zwoele luchtstroom. Daartegenover een

gewone eiken deur met een koperen haak. Rechts daarvan een grote kledingkast, de helft ervan met open planken. Op de middelste lijkt een stapel schoon ondergoed te liggen.

Ik kijk opzij. Naast het bed staat een klein tafeltje met een volle fles water en een schoon glas.

Wat is dit in godsnaam?

Waar ben ik?

Ik doe mijn ogen dicht en tel tot vijf, in de hoop dat dit allemaal een rare droom is. Maar wanneer ik ze weer opendoe, zie ik dezelfde kamer en is het nog steeds smoorheet. De stilte is zo intens, zo drukkend, dat het bijna tastbaar lijkt.

Wat is er gisteravond in hemelsnaam gebeurd? Ik raak in paniek, probeer het me te herinneren, maar mijn hoofd gaat alleen nog maar heftiger bonzen. We zijn gaan stappen in de kroeg aan Avenue A met Franny en Rocco en een paar van Rocco's vrienden. Er komen een paar vage beelden bij me boven. Ik heb gepraat met een paar jongens die bij ons aan tafel zaten. Ik heb tequila gedronken. Veel meer kan ik me niet herinneren.

Ik trap het laken van me af. Tot mijn opluchting merk ik dat ik nog steeds de ripped jeans en het T-shirt van de Ramones draag die ik de vorige avond aanhad. Maar mijn leren jasje is nergens te bekennen, noch de Dr. Martens waar ik zo op gesteld ben.

En mijn telefoon en mijn sigaretten zijn er ook niet meer, zie ik wanneer ik om me heen kijk. Ik stap uit bed en loop met wankele tred naar het raam. Mijn keel is gortdroog. Wanneer ik de gordijnen opendoe, schrik ik zo erg dat ik sta te trillen op mijn benen.

Niets.

Geen straten, geen huizen. Geen torenflats in de verte. Geen auto's, geen taxi's, geen winkels, geen restaurants, geen cafés. Alleen maar een kale vlakte, tot zo ver het oog reikt. Een woestijn, dringt het tot me door. Droge rode aarde en cactussen en verdorde struikjes.

Godsamme. Waar ben ik?

Ik word overspoeld door een golf van misselijkheid, en ik slaak een kreet van angst en verbazing. Ben ik... ontvoerd? Of hallucineer ik? Misschien heb ik mijn hersens nu definitief naar de kloten geholpen en gaat het nu echt bergafwaarts met me. Maar de bloedhete wind die door het kiertje naar binnen komt voelt echt genoeg. De

lucht ruikt droog en aards. Ik knijp mijn ogen half dicht tegen de felle zon, en ik heb een barstende koppijn.

Ik kijk om me heen. Onder het bed vind ik een paar slippers. Ik trek ze aan en loop naar de deur. Tot mijn opluchting blijkt die niet op slot te zijn.

Ze hebben me dus niet opgesloten.

Ik tuur de schemerige gang in en zie verschillende deuren, die allemaal dicht zijn. Wat is dit voor gebouw? Een of ander hotel of zo?

Ik durf het aan om de gang op te lopen en klop op de eerste de beste deur die ik tegenkom, maar er doet niemand open. Ik voel aan de deurkruk, doe de deur open en tuur naar binnen. De kamer is helemaal leeg. Er staat alleen een bed met een kaal matras. Ik loop verder de gang door, probeer de volgende deur, en kom in een kleine doucheruimte. Ik kijk in de spiegel boven de wastafel.

Jezus. Ik zie er niet uit. Holle ogen, doorgelopen mascara, mijn gezicht is vlekkerig en bleek, en ik glim van het zweet. Mijn haar hangt los op mijn schouders, donker en verward. Ik druk tegen mijn neusring. Mijn neus is rood en opgezwollen, en gevoelig als ik hem aanraak.

Als ik mijn blik laat dalen, zie ik een vlek op mijn jeans, een bruine streep boven op mijn linkerpijp. Het lijkt wel... mijn god... opgedroogd bloed.

Mijn hart gaat nog sneller slaan wanneer ik mijn spijkerbroek laat zakken om te kijken of ik een wond op mijn bovenbeen heb. Dat blijkt niet het geval te zijn. Ik trek mijn broek weer omhoog, kijk nog eens in de spiegel en tast mijn hoofd af, op zoek naar snijwonden of builen. Niets.

Ik leun tegen de wastafel, gejaagd ademend. Er ligt een druk op mijn maag.

Wat is er met me gebeurd?

Waar ben ik?

Ik sta daar, hou me aan de wastafel vast en probeer koortsachtig de vorige avond voor de geest te halen. Even komt er niets bij me op, geen enkele herinnering. Dan: loeiende sirenes, zwaailichten. Handen die me in een auto duwen.

Een overdonderend gevoel van angst, dreiging.

Plotseling ben ik zo duizelig en heb ik zo'n dorst dat ik bijna niet meer op mijn benen kan blijven staan. Ik loop met onvaste tred

terug naar de kamer waarin ik ben ontwaakt, drink de hele fles water leeg, en dan blijf ik even staan, moeizaam ademend, voordat ik weer die donkere gang op loop.

Deze keer ga ik de andere kant op. Ik loop onder een stenen boog door en kom ineens in een hoog atrium, waar het heel licht is. Eén kant ervan bestaat uit een glaswand en biedt een weids uitzicht op de omgeving, de vlakke vol cactussen die zich uitstrekt naar heuvels, kilometers verderop. In de hoek staat een telescoop op een statief, naar de hemel gericht. Ook zie ik een grote stenen schouw, twee gecapitonneerde leren banken en een zware houten salontafel waarop een enorme vaas met verse bloemen staat. Boven de schouw hangt een reusachtig olieverfschilderij, een woestijnlandschap in volle krachtige kleuren.

Op de grond liggen plavuizen, en goed onderhouden planten geven de ruimte iets huiselijks. Boven mijn hoofd hangen twee enorme smeedijzeren kroonluchters aan de eikenhouten balken waarop de eerste verdieping rust.

Jezus, wat is dit een bijzondere plek.

‘Hallo?’ roep ik, eerst nog voorzichtig, daarna harder. ‘Hallo? Is daar iemand?’

Geen reactie, maar achterin zie ik een brede stenen trap die in een bocht naar boven loopt. Ik ga de trap op en begin te hijgen van de inspanning. De eerste deur die ik boven tegenkom, blijkt ook niet op slot te zitten. Ik kom in een prachtig vertrek met een mahoniehouten sleebed en ramen met uitzicht op de achterzijde van het terrein. In tegenstelling tot de kamers beneden is deze kamer duidelijk bezet. Er ligt een onopgevouwen witte badjas op het bed, en op de toilettafel zie ik een föhn, een borstel en een beautycase.

‘Hallo?’ roep ik nog eens. Het zou kunnen dat degene van wie deze kamer is zich in de aangrenzende badkamer bevindt.

Stilte.

Bij de andere kamers is het hetzelfde liedje. Allemaal onafgesloten, allemaal in gebruik. De laatste kamer aan het eind van de gang is de grootste, met een luxe kingsize bed en zware houten meubels die glanzend in de was zijn gezet. Deze kamer heeft zowaar een open haard, en er hangt een levensgrote ventilator aan het plafond. Ramen aan twee kanten bieden een panoramisch uitzicht op de woestijn, en een dubbele deur leidt naar een balkon.

Ik doe de balkondeuren open en buig me over de sierlijke ijzeren balustrade, in de hoop huizen of verkeer te zien. Maar er zijn helemaal geen andere gebouwen te bekennen. Dit gebouw lijkt letterlijk in *the middle of nowhere* te staan.

Ik doe de balkondeuren weer dicht en neem een kijkje in de grote badkamer, waarin zo'n badkuip met leeuwenpoten staat die je ook wel in luxe hotels aantreft. In de hoek bevindt zich een douchecabine met een megagrote ronde douchekop, zo'n ding dat je onder het douchen het idee geeft dat je een warme regenbui op je hoofd krijgt. Elke centimeter, tot de bogen in het plafond aan toe, is versierd met mozaïeksteentjes.

Deze ruimte is fantastisch ingericht, iets wat een fortuin gekost moet hebben. Het is dat de deuren niet op slot zitten, anders zou ik denken dat ik in een chic hotel of luxe pension verzeild ben geraakt.

Ik kijk naar de spullen die op de wastafel staan. Keihl's, Dior, Tom Ford. Allemaal mannenspullen. Woont hier dan iemand? Heb ik het gisteren in de kroeg misschien aangelegd met een waanzinnig rijke vent? Niet dat er in de Unravel veel Wallstreettypes komen, maar je weet maar nooit. Misschien was er een vent die zin had in iets anders, iets minder pretentius. Misschien leek het hem leuk om een straatarme meid op te pikken die zowel in haar kledingkeuze als haar manier van doen liet blijken dat ze geen cent te makken had.

Maar dat zou nog steeds niet logisch zijn. Ik ben nu niet in de buurt van New York, en het zou me toch niet ontgaan kunnen zijn dat ik naar een vliegveld werd gebracht of in een vliegtuig heb gezeten?

Trouwens, waarom zou ik dan beneden in die kleine kamer zijn weggestopt, en waarom zou ik mijn kleren dan nog aanhebben?

Angst en frustratie nemen de overhand. Ik loop snel weer naar beneden en doe her en der deuren open. Zo kom ik in een bibliotheek waarvan alle muren bedekt zijn met kasten en planken vol boeken en tijdschriften, en in een ruime lounge, met lange leren banken bij een salontafel met marmeren blad, en een open haard met een voorraadjie gehakte houtblokken. Een derde deur biedt toegang tot een bergkast met bezems en stofzuigers en schoonmaakspullen. Uiteindelijk ontdek ik een gangetje dat naar een ander gebouw leidt met nog meer kamers, maar die lijken afgesloten te zijn, en na er een paar geprobeerd te hebben hou ik het voor gezien.

Ik loop terug en ga de andere kant op. Ik kom uit op een grote binnenplaats, aan alle kanten omgeven door gebouwen. Ik blijf even staan om deze plek in me op te nemen. Wat is dit een idyllisch oord. Op een groot overdekt terras staan banken en houten tafels, met hier en daar grote potplanten. Op de grond liggen prachtige oude terracotta tegels, en de muren zijn geveerd in die traditionele rozerode woestijnkleur. Het terras wordt door een reeks stenen bogen gescheiden van de tuin, waar een hoge boom zijn schaduw werpt op een keurig gazon dat naar een grote vijver leidt. Het hele gazon is omzoomd met lange borders met donkergroene planten en verschillende prachtig gekleurde bloemen.

In deze lommerrijke binnenplaats is het vochtig en heel wat graden koeler, en met enige tegenzin stap ik weer naar binnen, de hitte in. Ik moet iemand zien te vinden, iemand die me kan vertellen waar ik ben en hoe ik hier verzeild ben geraakt.

Ik loop terug door het huis, en bij het atrium ga ik deze keer naar links. Plotseling sta ik in een grote receptieruimte, met een zware dubbele deur van glas en hout. Ik loop ernaartoe, bang dat de deur op slot is, en dat ik opgesloten zit in de mooiste gevangenis ter wereld.

Maar even later sta ik op een overdekte veranda. Wanneer ik uit de schaduw stap, valt de hitte als een deken op me. Het is zo ontzettend heet dat ik onmiddellijk weer naar binnen wil, en ik word praktisch verblind door de felle zon.

‘Hallo?’ roep ik. Ik hou mijn hand boven mijn ogen om ze tegen het felle licht te beschermen. Ik kijk om me heen. Dit is allemaal heel onwerkelijk.

Waar is iedereen in hemelsnaam?

Ik moet mezelf dwingen om door te lopen in deze ongelooflijke hitte, en strompel op mijn geleende slippers naar een paar bijgebouwen een eindje verderop, drie grote schuren van dof hout, met zonnepanelen op het dak. Ik hoor het zachte gebrom van een generator. Een van de schuren blijkt een carport te zijn, waar welgeteld één auto staat geparkeerd, een soort jeep, zwart, geschikt voor oneffen, open terrein.

Perfect dus voor deze omgeving.

Ik tuur naar het muurtje dat om het terrein heen loopt, en zie een toegangspoort, bestaand uit twee zware ijzeren hekken. Ik blijf verbluft staan.

Achter de poort is niets. Nergens een weg te bekennen, zelfs geen zandpad of iets dergelijks.

Ik loop terug naar de carport en probeer het portier van de jeep open te doen. Op slot. Ik hou mijn hand weer boven mijn ogen en tuur naar binnen, in de hoop in elk geval mijn telefoon te zien liggen. Maar er is niets te zien, behalve een aantal containers water achterin, elk van zo'n achttien liter.

Weer slaat de angst me om het hart.

Wat is hier aan de hand? Ben ik hier dan helemaal alleen?

'Hallo!' schreeuw ik zo hard als ik kan. Maar mijn stem verwaait in de warme wind, en er komt geen reactie.

Ik negeer de hoofdpijn en de druk op mijn maag, en volg de muur die om het complex heen loopt. De gebouwen staan boven op een heuveltje, en er lopen paadjes tussendoor, en boogvormige haciënda-achtige doorgangen, en op een gegeven moment zie ik zelfs een bruggetje. Een paar van de gebouwen hebben rozerode muren en een dak met traditionele terracotta dakpannen, andere zijn van donker graniet, waaronder een hoge ronde toren, met een schotelantenne erbovenop, en een weerhaantje.

Hier en daar om het huis staan een paar olijfbomen. Hun gril-lige stammen dragen een zilverkleurig bladerdak, en er zitten veel olijven aan. Onder de bomen staan allerlei wilde dieren en vogels van metaal en steen. Verderop, in de tuinen die tot aan de lage muur doorlopen, zie ik fruitbomen en een moestuintje, plus allerlei bloeiende struikjes en planten die in dit klimaat kunnen overleven.

De met druivenbladeren bedekte veranda loopt om het hoofdgebouw heen en biedt een weergaloos uitzicht op de omgeving. Ik loop over de veranda om het huis heen en kijk naar de horizon vanuit alle richtingen, maar nergens is verder een gebouw of boerderij te zien, zelfs geen hoogspanningsmasten.

Dit is een oase. Een prachtig vormgegeven toevluchtsoord in wat op me overkomt als een oneindig uitgestrekte wildernis.

Het moet echt een fortuin hebben gekost om dit complex te bouwen.

Wanneer ik achter het hoofdgebouw ben, wordt mijn aandacht getrokken door een zacht plonzend geluid. Ik stap uit de schaduw van de veranda en loop snel naar een prachtige rotstuin met cactus-sen en stekelige groene yucca's, waar een stroompje over artistiek

gegroepeerde stenen klettert en dan tussen grind in de bodem verdwijnt. Erachter ligt een groot rechthoekig zwembad, zo'n infinity-pool waar het turquoise water de strakblauwe lucht lijkt te raken.

Wanneer ik er gebiologeerd naar sta te kijken en iets langs mijn been voel strijken, slaak ik van schrik een kreetje. Ik kijk omlaag en zie een zwart-witte poes zitten, die naar me opkijkt, spinnend, de staart en de rug gebogen. Het beestje doet zijn bek open om me geluidloos te begroeten en trippelt dan naar de bloeiende struiken aan de andere kant van het zwembad.

Ik haal diep adem, wacht tot mijn bonkende hart enigszins tot bedaren is gekomen, en loop dan naar het zwembad toe en kijk naar het water. Het oppervlak is spiegelglad en net zo blauw als de lucht erboven. Ik tuur naar mijn eigen flonkerende weerspiegeling. Ik zie er onverzorgd en radeloos uit.

En ik voel me afgrijselijk alleen.

Mijn maag speelt op, waardoor de misselijkheid weer komt opzetten. Ik doe mijn ogen dicht, voel me gedesoriënteerd, en probeer tot mezelf te komen. Vanuit de krochten van mijn geheugen komt er iets naar boven. Een geluid, onwaarschijnlijk hard, een aanhoudend oorverdovend gebrom, gevolgd door een gevoel alsof ik word opgetild.

Maar alles is onduidelijk en vaag. Ik doe mijn best om er greep op te krijgen, probeer alles scherper voor de geest te halen, maar het beeld ontglipt me, zodat ik uiteindelijk alleen maar met vragen blijf zitten.

Ben ik op een of andere waanzinnige roadtrip gegaan? Misschien hadden Franny en Rocco het onzalige plan opgevat om helemaal naar New Mexico te gaan, of naar Arizona.

Maar zo'n reis zou toch dagen hebben geduurd?

En zo'n rit zou ik me dan toch moeten kunnen herinneren?

Ik snap er helemaal niks van. Ik zou nooit uit New York zijn weggegaan. Ik word geacht op het appartement van mijn oom Dan te passen, en op diens twee nerveuze manxkatten. Ik kan die twee beesten niet zomaar aan hun lot overlaten.

Bovendien ben ik blut. Ook als ik tien jaar lang fulltime een van mijn uitzichtloze baantjes zou aanhouden, dan nog had ik niet genoeg geld om me een verblijf in dit oord te kunnen veroorloven.

En Rocco en Franny ook niet.

De zon brandt genadeloos op me, en ik merk dat mijn gezicht begint te gloeien. Ik kijk omhoog. Geen wolkje te bekennen.

Op dat moment hoor ik in de verte een geluid dat door de hete woestijnwind wordt meegevoerd. Ik tuur in het oogverblindende licht, en mijn blik glijdt over het kurkdroge landschap. Uiteindelijk zie ik wat ik steeds over het hoofd heb gezien, doordat de bijgebouwen ervoor stonden. Zo'n tweehonderd meter verderop, op de vlakte achter het huis, staat een grote ronde tent. De stormlijnen lijken op zonnestralen, en erboven hangt een driehoekige rode vlag aan een grote paal te wapperen.

En uit de tent komt een hoog, indringend geluid.

Het geluid van een schreeuwende vrouw.

Ik sta als aan de grond genageld wanneer kreten de stilte verstoren. Al mijn hersencellen schreeuwen me toe dat ik het op een rennen moet zetten, dat ik me in die kamer moet verstoppen en de deur moet barricaderen. Ik blijf een paar seconden besluiteloos staan, mijn kaak gespannen, en dan klauter ik over het lage stenen muurtje en ren ik naar de tent toe.

Wat denk je in godsnaam te gaan doen? schreeuwt een stem in mijn hoofd. Ben je nou helemaal gek geworden?

Zweet gutst in stroompjes langs mijn gezicht, mijn hals, mijn hele lijf, terwijl ik over de gloeiend hete woestijngrond dender en tussen de stenen en cactussen door slalom. Ik hijg als een karrenpaard, en de hitte zuigt alle zuurstof uit de lucht.

Serieus, Zoey, waarom doe je dit? Wat wil je hiermee bewijzen?

Ik ga gewoon door.

Naarmate ik dichterbij kom, hoor ik tussen het geschreeuw door ook gesnik, afgewisseld met wilde kreten van protest. In de stiltes tussendoor hoor ik een andere stem.

Een mannenstem. Boos.

Ik kijk om me heen, op zoek naar iets waarmee ik mezelf kan verdedigen. Ik zie alleen maar stekelige struikjes met scherpe doorns, die ik onmogelijk kan beetpakken. Ik zoek koortsachtig door tot ik een slaphangend koord zie, en een grote houten haring die op de grond ligt. Ik raap het ding op en omklem hem met mijn vuist. Dan loop ik naar de ingang van de tent toe.

‘Wil jij beweren dat ik dit allemaal heb verzonnen?’ schreeuwt een vrouw tussen het snikken door. ‘Wil je me verdomme kapotmaken of zo? Is dat wat je wilt?’ Haar stem gaat omhoog in een aanhoudende jammerklacht. ‘Wil je me dood hebben? Waarom

maak je me zelf dan niet dood, dan heb je dat alvast maar gehad.'

Ik hou de houten haring als een wapen in de hand, klaar om toe te slaan. Weer komt er een vage herinnering bij me boven, van de kroeg gisteravond. Mijn hand die iets vastpakt terwijl ik ziedend ben en de adrenaline door mijn lijf spuit.

Ik zet het van me af en storm de tent binnen. Na de felle zon zie ik geen hand voor ogen. Ik sta weifelend te knippen en kijk om me heen, wachtend tot mijn ogen aan de duisternis zijn gewend.

Een paar seconden later zie ik ze. Een stuk of tien mensen, die op klapstoeltjes in een kring zitten en me aanstaren. De meesten lijken net zo geschrokken te zijn als ik me voel, maar er zijn er ook een paar bij die me geamuseerd aankijken.

'Hé, Riley, daar zul je de cavalerie hebben,' grinnikt een vent met een zwarte beanie op.

Ik kijk onthutst naar de jonge vrouw die in het midden van de kring staat. Ze heeft haar vuisten gebald, en ze straalt een en al ellende uit. Ondanks de hitte heeft ze een grijs T-shirt met lange mouwen aan en een ruimzittende blauwe joggingbroek. Haar steile donkere haren plakken bezweet aan elkaar, en ze is duidelijk emotioneerd.

'O, geweldig,' bijt ze me toe. 'Dat is echt fantastisch. Goed getimed, bitch.' Ze laat zich op een stoel vallen en veegt woedend haar tranen weg.

'Sorry,' stamel ik, terwijl ik mijn blik in het rond laat gaan. Mijn hoofd tolt, en ik krijg nauwelijks lucht. 'Maar wat is hier in godsnaam aan de hand?'

Een man met een strak getrimde baard staat op. 'Dag Zoey, fijn dat je kon komen.' Hij spreekt op verzoenende toon en pakt de haring uit mijn hand. 'Ga zitten,' zegt hij, en hij wijst naar een lege stoel.

Ik verroer me niet. Ik kan me niet bewegen. Ik zuig mijn longen vol lucht, de gedachten tollend door mijn hoofd, en ik probeer te begrijpen wat er aan de hand is.

'Hoe weet je wie ik ben?' probeer ik te zeggen. 'Waar ben ik in godsnaam?'

Mijn lippen vormen de woorden wel, maar er komt geen geluid uit mijn mond. Even later wordt alles zwart en zak ik in elkaar.